

EVROPSKÁ
KOMISE

Ve Štrasburku dne 17.4.2018
COM(2018) 226 final

2018/0107 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

**kterou se stanoví harmonizovaná pravidla pro jmenování právních zástupců za účelem
shromažďování důkazů v trestním řízení**

{SWD(2018) 118 final} - {SWD(2018) 119 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Poskytovatelé on-line služeb, jako jsou služby elektronických komunikací nebo sociální sítě, on-line tržiště a poskytovatelé jiných hostingových služeb, jsou v digitální ekonomice významnými hnacími silami inovací a růstu. Umožňují nebývalý přístup k informacím a usnadňují jednotlivcům vzájemnou komunikaci. Tyto služby spojují stovky milionů uživatelů a jednotlivcům i podnikům poskytují inovativní služby. Vytvářejí značné přínosy pro jednotný digitální trh a zajišťují ekonomický a sociální blahobyt uživatelů v celé Unii i mimo ni. Rostoucí význam a přítomnost internetu a komunikačních služeb a služeb informační společnosti v našem každodenním životě a ve společnostech se projevuje exponenciální růstem jejich využívání. Tyto služby však mohou být rovněž zneužity jako nástroje k páčání trestné činnosti či k jejímu usnadňování, včetně závažných trestných činů, jako jsou teroristické útoky. Pokud k tomu dojde, jsou tyto služby a aplikace často jediným místem, kde mohou vyšetřovatelé nalézt vodítka k určení pachatelů trestné činnosti a k získání důkazů, které lze použít v soudním řízení.

Vzhledem k hranicemi neomezené povaze internetu mohou být tyto služby poskytovány v zásadě z kteréhokoli místa na světě a nemusí nutně vyžadovat fyzickou infrastrukturu, přítomnost společnosti nebo zaměstnance v členských státech, v nichž jsou tyto služby nabízeny, nebo na celém vnitřním trhu. Přeshraniční nabízení těchto služeb v rámci EU podněcuje a podporuje zejména volný pohyb služeb.

Poskytovatele služeb, kteří působí na vnitřním trhu, lze rozdělit do tří hlavních kategorií: 1) poskytovatelé služeb, kteří mají ústředí v jednom členském státě a nabízejí služby pouze na území tohoto členského státu; 2) poskytovatelé služeb, kteří mají ústředí v jednom členském státě a nabízejí služby v několika členských státech, a 3) poskytovatelé služeb, kteří mají ústředí mimo EU a nabízejí služby v jednom či více členských státech EU, a to na základě usazení v jednom či několika z těchto členských států, nebo bez tohoto usazení.

Jelikož se obecně nevyžaduje, aby poskytovatelé služeb zajistili fyzickou přítomnost na území Unie, přijaly členské státy na vnitrostátní úrovni opatření k zajištění plnění vnitrostátních právních povinností, jež pokládají za nezbytná, a to v souladu s čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu¹ („směrnice o elektronickém obchodu“). Tato opatření zahrnují vyžadování přístupu k důkazům či jiným druhům informací, pokud je požadují justiční orgány v trestních věcech. Tyto vnitrostátní postupy se mezi jednotlivými členskými státy značně liší a zahrnují opatření sahající od rozšířené pravomoci vymáhat právo² po povinnost jmenovat právního zástupce na území příslušného členského státu, která se vztahuje na určité poskytovatele služeb nabízející služby na tomto území. Německo například nedávno schválilo „zákon o prosazování práva v sociálních sítích“³, jež poskytovatelům sociálních sítí⁴ ukládá povinnost jmenovat v Německu osobu, která je

¹ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES](#) ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1).

² Pojem „pravomoc vymáhat právo“ odkazuje na pravomoc příslušných orgánů provést vyšetřovací úkon.

³ http://www.bmfv.de/DE/Themen/FokusThemen/NetzDG/NetzDG_node.html

⁴ Zákon se vztahuje „na poskytovatele elektronických informačních a komunikačních služeb, kteří za účelem zisku provozují internetové platformy, jež mají uživatelům umožnit sdílení jakéhokoliv obsahu

zmocněna k přijímání žádostí o prosazování práva. V případě nejmenování zástupce či nereagování osoby zmocněné k přijímání doručovaných dokumentů na žádosti o informace umožňuje zákon uložit sankce až do výše 500 000 EUR. Diskuse o podobných opatřeních probíhají v Itálii⁵. Ostatní členské státy, například Belgie, místní zastoupení nevyžadují, místo toho však usilují o vymáhání vnitrostátních povinností přímo vůči poskytovatelům se sídlem v zahraničí, a to prostřednictvím vnitrostátních řízení⁶.

K uplatnění příslušnosti u určitého poskytovatele služeb používají členské státy rovněž řadu různých hraničních určovatelných, jako je jeho hlavní sídlo, místo nabízení služeb, místo, kde se nacházejí údaje, nebo kombinaci těchto faktorů. Mezi orgány některých členských států a některými poskytovateli služeb mimoto existují rozdílné mechanismy spolupráce a neformální dohody. Pro účely posouzení dopadů někteří větší poskytovatelé služeb odhadli, že jejich roční náklady na plnění vnitrostátních právních povinností dosahují vysokých sedmimístných čísel. Náklady na plnění rozdílných vnitrostátních požadavků, jež jsou sice pravděpodobně úměrné přítomnosti na trhu, mohou pro menší poskytovatele služeb představovat překážku.

S ohledem na vykonatelnost žádostí zaslaných v rámci těchto ujednání existují mezi členskými státy rozdíly, pokud jde o to, zda mají poskytovatelé služeb povinnost spolupracovat, či nikoli. Rovněž sankce a donucovací opatření v případě nesouladu jsou roztržštěné. I v případě, že poskytovatel služeb splní příkaz ukládající sankci, je obtížné vymoci splnění původního příkazu k poskytnutí údajů.

Členské státy vyzdvihly tyto problémy jako hlavní záležitosti, jimiž je třeba se zabývat, při řadě příležitostí:

- Dne 22. března 2016 byla ve společném prohlášení ministrů spravedlnosti a vnitra a zástupců orgánů EU k teroristickým útokům v Bruselu⁷ zdůrazněna potřeba prioritně nalézt způsoby k zajištění a rychlejšímu a efektivnějšímu získávání digitálních důkazů zintenzivněním spolupráce se třetími zeměmi a poskytovateli služeb aktivními na evropském území s cílem posílit dodržování právních předpisů EU a členských států.
- V závěrech Rady přijatých dne 9. června 2016⁸ zopakovaly členské státy své odhodlání jednat na podporu právního státu v kyberprostoru a vyzvaly Komisi, aby prioritně vypracovala společný přístup EU k zlepšení trestního soudnictví v kyberprostoru.

K řešení těchto problémů je nutný dvojí legislativní postup. Tento návrh stanoví pravidla týkající se právního zastoupení určitých poskytovatelů služeb v Unii za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení. K zajištění přímého doručování příkazů poskytovateli služeb v přeshraničních situacích je mimoto zapotřebí nástroj přijatý na základě čl. 82 odst. 1 SFEU. Výše uvedené problémy jsou tudíž řešeny kombinací těchto dvou návrhů. Je však důležité mít na paměti, že cílem tohoto návrhu je jednoznačně především určení adresáta příkazů orgánů členských států za účelem získání důkazů v trestních věcech, jež mají

s ostatními uživateli nebo zveřejnění takového obsahu (sociální sítě) (...) Totéž platí pro platformy, které mají umožnit individuální komunikaci nebo šíření konkrétního obsahu.“

⁵ <http://www.publicpolicy.it/wp-content/uploads/2016/03/Relazione-Franco-Roberti-Dna.pdf>

⁶ Odvolací soud v Antverpách, rozsudek ze dne 15. listopadu 2017, <http://www.lesoir.be/124825/article/2017-11-17/la-justice-belge-condamne-skype-payer-une-amende-de-30000-euros>

⁷ [Společné prohlášení ministrů spravedlnosti a vnitra členských států EU a zástupců orgánů EU k teroristickým útokům, k nimž došlo v Bruselu dne 22. března 2016.](#)

⁸ [Závěry Rady Evropské unie o zlepšení trestního soudnictví v kyberprostoru, ST9579/16.](#)

k dispozici poskytovatelé služeb. Tento návrh má proto odstranit některé překážky při kontaktování poskytovatelů služeb stanovením společného řešení platného v celé EU, pokud jde o zasílání soudních příkazů poskytovatelům služeb prostřednictvím právního zástupce. To odstraňuje potřebu individualizovaných a nekoordinovaných vnitrostátních přístupů a na úrovni EU poskytuje právní jistotu. Za tímto účelem ukládá tento návrh členským státům povinnost zajistit, aby poskytovatelé služeb jmenovali zmocněné právní zástupce, kteří nesou z právního hlediska odpovědnost za dodržení soudních příkazů a rozhodnutí jménem těchto poskytovatelů služeb.

Harmonizovaný přístup mimoto vytváří pro všechny společnosti, které v EU nabízejí stejný typ služeb, rovné podmínky bez ohledu na místo, kde jsou usazeny nebo odkud jednají, přičemž je současně respektována zásada země původu stanovená v článku 3 směrnice o elektronickém obchodu. Tato zásada se vztahuje pouze na poskytovatele služeb informační společnosti, kteří jsou usazeni v EU, a mimoto podléhá řadě výjimek a možných odchylek. Harmonizovaná pravidla na úrovni EU jsou nezbytná nejen k odstranění překážek pro poskytování služeb a k zajištění lepšího fungování vnitřního trhu, nýbrž také k zajištění soudržnějšího přístupu k trestnímu právu v Unii. Rovné podmínky jsou zapotřebí rovněž s ohledem na ostatní základní předpoklady řádného fungování vnitřního trhu, jako je ochrana základních práv občanů a respektování svrchovanosti a veřejné moci, pokud jde o účinné provádění a vymáhání vnitrostátních a evropských právních předpisů.

- **Soulad s platným právním rámcem EU v této oblasti politiky**

Povinnost poskytovatelů služeb, kteří nejsou usazeni v EU, nabízejí však v EU své služby, jmenovat právního zástupce již existuje v některých právních aktech EU, které se vztahují na konkrétní oblasti. Tak je tomu například v obecném nařízení o ochraně osobních údajů (EU) 2016/679 (článek 27)⁹ a ve směrnici (EU) 2016/1148 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (článek 18)¹⁰. Tuto povinnost obsahuje rovněž návrh Komise týkající se nařízení o soukromí a elektronických komunikacích (článek 3)¹¹.

Jak bylo uvedeno výše, tento návrh je v souladu se směrnicí o elektronickém obchodu, a zejména se zásadou země původu stanovenou v článku 3 uvedené směrnice. Tímto návrhem nejsou dotčena ustanovení zmíněné směrnice, včetně požadavků na poskytování informací podle článku 5.

- **Shrnutí navrhované směrnice (způsob zlepšení stávajícího rámce)**

V současnosti existují v členských státech rozdílné přístupy, pokud jde o povinnosti uložené poskytovatelům služeb, obzvláště v trestním řízení. Roztříštěnost se objevuje zejména v oblasti elektronických důkazů, jelikož určití poskytovatelé služeb uchovávají informace, které mohou být důležité při vyšetřování a stíhání trestných činů. Tato roztříštěnost vytváří u dotčených osob právní nejistotu a může poskytovatelům služeb ukládat v tomto ohledu

⁹ [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2016/679](#) ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

¹⁰ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2016/1148](#) ze dne 6. července 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (Úř. věst. L 194, 19.7.2016, s. 1).

¹¹ [Návrh nařízení](#) Evropského parlamentu a Rady o respektování soukromého života a ochraně osobních údajů v elektronických komunikacích a o zrušení směrnice 2002/58/ES (nařízení o soukromí a elektronických komunikacích), COM(2017) 10 final.

rozdílné a někdy protichůdné povinnosti a sankční režimy v závislosti na tom, zda poskytují své služby na vnitrostátní úrovni, na přeshraničním základě v rámci Unie nebo ze třetích zemí. K snížení překážek volného pohybu služeb stanoví tato směrnice závazný požadavek, aby poskytovatelé služeb jmenovali v Unii právního zástupce, který přijímá, dodržuje a vymáhá rozhodnutí, jejichž účelem je shromažďování důkazů v trestním řízení ze strany příslušných vnitrostátních orgánů. Výsledné snížení překážek zajistí lepší fungování vnitřního trhu, a to způsobem, který je soudržný s rozvojem společného prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

Povinnost všech poskytovatelů služeb, kteří působí v Unii, jmenovat právního zástupce zajistí, aby vždy existoval jednoznačný adresát příkazů, jejichž cílem je shromáždit důkazy v trestním řízení. Poskytovatelům služeb to usnadní plnění těchto příkazů, jelikož právní zástupce bude odpovědný za přijímání, dodržování a vymáhání těchto příkazů jménem poskytovatele služeb.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Právním základem na podporu opatření v této oblasti jsou články 53 a 62 Smlouvy o fungování Evropské unie, které umožňují přijetí opatření ke koordinaci právních a správních předpisů členských států týkajících se usazování a poskytování služeb.

V daném případě pomůže povinnost týkající se ustanovení právního zástupce v Unii zejména odstranit překážky volného pohybu služeb, který je zakotven v článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, jak bylo uvedeno výše.

• Volba nástroje

Podle článků 53 a 62 Smlouvy o fungování Evropské unie může Komise navrhnout směrnice a nezávazné nástroje, jako jsou doporučení. Vzhledem k nutnosti zajistit právní jistotu a odstranit překážky volného pohybu služeb, čehož nelze dosáhnout přijetím nezávazného nástroje, byla zvolena forma směrnice.

• Subsidiarita

Tento návrh se týká poskytovatelů služeb, kteří nabízejí služby v EU, a to bez ohledu na místo usazení, které se může nacházet v EU, nebo mimo EU. Vzhledem k neexistenci společného přístupu EU mohou nekoordinovaná vnitrostátní řešení týkající se přijímání, dodržování nebo vymáhání rozhodnutí za účelem shromažďování důkazů v trestních věcech vést k roztržičnosti a vytváření nepřehledného systému rozdílných a případně protichůdných vnitrostátních povinností u poskytovatelů služeb, kteří působí na několika trzích. To brání poskytování služeb v rámci celé EU. Vzhledem k rozmanitosti právních přístupů a velké škále zúčastněných stran je nejvhodnějším způsobem řešení zjištěných problémů právní předpis na úrovni Unie.

• Proporcionalita

Návrh má stanovit harmonizovaný přístup k odstranění stávajících i nových překážek poskytování služeb, pokud jde o otázku přijímání, dodržování nebo vymáhání rozhodnutí za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení. Zvolený přístup se považuje za úměrný uložené zátěži. Vzhledem k rostoucímu významu a přítomnosti internetu a služeb informační

společnosti existuje k odstranění stávajících překážek řada potenciálních možností. Z těchto možností, které jsou podrobněji projednány v posouzení dopadů¹² připojeném k legislativnímu návrhu, dosahuje cíle týkajícího se zajištění účinného mechanismu umožňujícího doručování soudních příkazů, aniž by byla poskytovatelům služeb uložena nepřiměřená zátěž, povinné ustanovení právního zástupce určitých poskytovatelů služeb, kteří působí v EU.

Povinnost jmenovat právního zástupce představuje vyšší zátěž pro společnosti, které nejsou usazeny v EU, jelikož nemohou využít stávající přítomnost společnosti v EU. Tímto právním zástupcem může být na druhou stranu třetí osoba, přičemž jejích služeb může využívat společně několik poskytovatelů služeb, zejména malých a středních podniků, a právní zástupce může zastávat různé funkce (kromě právního zástupce stanoveného v tomto nástroji např. zástupce podle obecného nařízení o ochraně osobních údajů nebo nařízení o soukromí). Tato povinnost se bude vztahovat pouze na malé a střední podniky, které nabízejí své služby v EU, a nikoli na občasné zpracovávání údajů v EU.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

• Konzultace se zúčastněnými stranami

Během roku a půl konzultovala Komise všechny příslušné zúčastněné strany, aby určila problémy a další postup, včetně možností zlepšení kanálů pro součinnost mezi orgány a poskytovateli služeb. To se uskutečnilo prostřednictvím průzkumů, jež sahaly od otevřené veřejné konzultace po cílené průzkumy u příslušných orgánů veřejné moci. Za účelem projednání možných dopadů právních předpisů EU byly uspořádány rovněž schůzky skupin odborníků a dvoustranné schůzky. K získání zpětné vazby ohledně iniciativy byly využity také konference zabývající se přeshraničním přístupem k elektronickým důkazům.

Prostřednictvím cíleného průzkumu u orgánů veřejné moci v členských státech bylo zjištěno, že neexistuje společný způsob získávání přeshraničního přístupu k elektronickým důkazům, jelikož každý členský stát má svůj vnitrostátní postup. Poskytovatelé služeb rovněž reagují na žádosti zahraničních donucovacích orgánů různě a doba odezvy se liší v závislosti na dožadujícím členském státě. To pro všechny dotčených zúčastněných stran vytváří právní nejistotu.

V rámci konzultace naznačili poskytovatelé služeb a některé organizace občanské společnosti potřebu zajistit právní jistotu při přímé spolupráci s orgány veřejné moci a zamezit kolizi norem. K hlavním otázkám, které vyzdvihly orgány veřejné moci, patřila neexistující spolehlivá spolupráce s poskytovateli služeb, nedostatečná transparentnost a právní nejistota ohledně pravomoci k vyšetřovacím úkonům. Některé organizace občanské společnosti se domnívaly, že právní předpisy na úrovni EU nejsou v této oblasti vhodné, a upřednostňovaly omezení opatření EU na zlepšení postupů vzájemné právní pomoci, k čemuž bude přikročeno souběžně.

¹²

Pracovní dokument útvarů Komise – Posouzení dopadů připojené k návrhu nařízení o evropských předávacích a uchovávacích příkazech pro elektronické důkazy v trestních věcech a k návrhu směrnice, kterou se stanoví harmonizovaná pravidla pro jmenování právních zástupců za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení, SWD(2018) 118.

- **Posouzení dopadů**

Výbor pro kontrolu regulace vydal k posouzení dopadů kladné stanovisko¹³ a předložil různé návrhy na zlepšení¹⁴. Na základě tohoto stanoviska bylo posouzení dopadů pozměněno tak, aby byly blíže projednány otázky základních práv, jež jsou spojeny s přeshraničním sdílením údajů, zejména souvislosti mezi různými opatřeními, která jsou součástí upřednostňované možnosti. Posouzení bylo pozměněno rovněž za účelem lepšího zohlednění názorů zúčastněných stran a členských států a způsobu, jakým byly vzaty v úvahu. Mimoto byl revidován politický kontext k zahrnutí dalších odkazů na různé aspekty, jako jsou diskuse v odborných skupinách, jež pomohly při vypracování iniciativy. Byla objasněna doplňkovost mezi jednotlivými opatřeními, pokud jde o rozsah, načasování a hloubku, a základní scénář byl revidován tak, aby lépe zohledňoval vývoj, k němuž pravděpodobně dojde nezávisle na přijetí navrhovaných opatření. Pro lepší popis pracovních postupů při sdílení údajů byly přidány také postupové diagramy.

Kromě základního scénáře (možnost M) byly zvažovány čtyři hlavní možnosti politiky: řada praktických opatření k zlepšení postupů justiční spolupráce i přímé spolupráce mezi orgány veřejné moci a poskytovateli služeb (možnost A: nelegislativní); možnost spojující praktická opatření uvedená v možnosti A s mezinárodními řešeními (možnost B: legislativní) možnost spojující předchozí opatření obsažená v možnosti B s evropským předávacím příkazem a opatřením k zlepšení přístupu k databázím (možnost C: legislativní) a možnost spojující všechna předchozí opatření obsažená v možnosti C s právními předpisy o přímém přístupu k údajům uloženým ve vzdálených zařízeních (možnost D: legislativní). V posouzení dopadů byla určena také potřeba toho, aby poskytovatelé služeb, kteří nabízejí služby v EU, jmenovali v Unii právního zástupce, a toto bylo zahrnuto v možnostech C a D.

V posouzení dopadů bylo zjištěno, že by možnosti zahrnující právního zástupce (C a D) zajistily v porovnání s ostatními možnostmi jednoznačnou přidanou hodnotu. Ačkoliv poskytovatelům služeb vzniknou kvůli ustanovení právního zástupce v krátkodobém horizontu dodatečné náklady, je pravděpodobné, že harmonizovaný rámec na úrovni EU sníží zátěž u poskytovatelů, kteří v současnosti reagují na žádosti o informace v rámci prosazování práva dobrovolně a kteří musí tyto žádosti posoudit podle různých právních řádů všech členských států. Podle nákladového modelu, který byl vypracován a ověřen ve spolupráci s příslušnými poskytovateli služeb, zajistí iniciativa ve střednědobém a dlouhodobém horizontu značné úspory a odstraní překážky na vnitřním trhu. Právní jistota a standardizace postupů by měla mít rovněž pozitivní dopad na malé a střední podniky, jelikož sníží administrativní zátěž. Celkově se očekává, že iniciativa přinese úspory i pro tyto podniky.

- **Základní práva**

Povinnost ustanovit právního zástupce má odstranit překážky, a tudíž usnadnit výkon volného pohybu služeb. Návrh zejména umožňuje poskytovatelům služeb, kteří jsou usazeni v Unii, jmenovat svým právním zástupcem stávající provozovnu, vyjma v případě, že se tato

¹³ Pracovní dokument útvarů Komise – Posouzení dopadů připojené k návrhu nařízení o evropských předávacích a uchovávacích příkazech pro elektronické důkazy v trestních věcech a k návrhu směrnice, kterou se stanoví harmonizovaná pravidla pro jmenování právních zástupců za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení, SWD(2018) 118.

¹⁴ Výbor pro kontrolu regulace Evropské komise – Stanovisko k posouzení dopadů – Návrh nařízení o evropských předávacích a uchovávacích příkazech pro elektronické důkazy v trestních věcech a návrh směrnice, kterou se stanoví harmonizovaná pravidla pro jmenování právních zástupců za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení, SWD(2018) 199.

provozovna nachází v členském státě, jenž se neúčastní nástrojů justiční spolupráce přijatých podle hlavy V Smlouvy. Tato výjimka se má zabývat zvláštní situací vytvořenou hlavou V Smlouvy, kterou je nutno vzít v úvahu.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Legislativní návrh nemá žádný dopad na rozpočet Unie.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsob monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Směrnici musí provést členské státy. Komise tento proces provádění podpoří zřízením kontaktního výboru, který zajistí harmonizované a jednotné provedení a zamezí rozdílným systémům u poskytovatelů služeb. V případě potřeby vydá Komise poskytovatelům služeb pokyny. Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování směrnice v návaznosti na podrobný přezkum jejího fungování, a to nejpozději pět let ode dne použitelnosti. V případě potřeby budou ke zprávě připojeny návrhy na úpravu směrnice.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Článek 1 Předmět a oblast působnosti

V článku 1 je uveden předmět směrnice, kterým je stanovení pravidel týkajících se právního zastoupení určitých poskytovatelů služeb v Unii za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení.

Druh povinností vyžadovaných od poskytovatelů služeb může mít řadu podob, jako je přijetí příkazu státního zástupce nebo soudce v trestním řízení s právními důsledky, poskytnutí potřebných údajů v tomto trestním řízení, přijetí určitých opatření k uchování údajů v trestním řízení nebo být kontaktován v souvislosti s vymáháním v případě nesouladu. Kvůli svým obchodním a územním politikám mohou mít poskytovatelé služeb potíže při plnění různých druhů stále častějších žádostí. Příslušné orgány musí na druhou stranu vědět, koho a jak kontaktovat v případě poskytovatelů služeb, kteří jsou usazeni nebo nabízejí služby na území Unie.

Členské státy neuloží poskytovatelům služeb spadajícím do oblasti působnosti této směrnice dodatečné povinnosti kromě povinností vyplývajících z této směrnice, jako je uložení povinnosti jmenovat právního zástupce na jejich území místo kdekoliv v Unii, kde nabízejí služby.

Harmonizovaná pravidla týkající se právního zastoupení by neměla omezit pravomoci udělené příslušným orgánům podle unijních a vnitrostátních právních předpisů s ohledem na kontaktování poskytovatelů služeb usazených na jejich území. Pokud se vnitrostátní orgány v těchto případech rozhodnou zaslat své příkazy přímo provozovně poskytovatele služeb, odpovědnost právního zástupce podle této směrnice se neuplatní.

Článek 2 Definice

Článek 2 uvádí definice, které se v tomto nástroji používají.

Právním zástupcem může být právnická nebo fyzická osoba, kterou poskytovatel služeb určí, aby jednala jeho jménem a dodržovala rozhodnutí příslušných donucovacích a justičních orgánů za účelem shromažďování důkazů v trestních věcech. Poskytovatelé služeb by měli mít možnost rozhodnout o jmenování existující provozovny v určitém členském státě, včetně svého hlavního sídla nebo ústředí, a rovněž o jmenování několika právních zástupců.

Do oblasti působnosti směrnice spadají tyto kategorie poskytovatelů služeb: poskytovatelé služeb elektronických komunikací, poskytovatelé služeb informační společnosti, kteří uchovávají údaje v rámci služby poskytované uživateli, včetně sociálních sítí, on-line tržišť a poskytovatelů jiných hostingových služeb, a poskytovatelé jmenných a číslovacích služeb pro internet.

Oblast působnosti této směrnice se vztahuje na poskytovatele služeb elektronických komunikací podle definice [ve směrnici, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace]. Tradiční telekomunikační služby, spotřebitelé a podniky se namísto tradičních komunikačních služeb stále více spoléhají na nové internetové služby umožňující interpersonální komunikaci, jako například VoIP, výměnu rychlých zpráv (instant messaging) a e-mailové služby. Tento návrh se proto vztahuje na zmíněné služby spolu se sociálními sítěmi, jako je Twitter a Facebook, jež uživatelům umožňují sdílet obsah.

V mnoha případech již údaje nejsou uloženy v zařízení uživatele, nýbrž jsou zpřístupněny v cloudové infrastruktuře, která umožňuje přístup v zásadě odkudkoli. Poskytovatelé služeb nemusí být usazení nebo mít servery v každé jurisdikci, nýbrž při poskytování svých služeb využívají spíše centralizované systémy. Aby se zohlednil tento vývoj, zahrnuje definice i cloudové služby, které poskytují rozmanité výpočetní zdroje, jako jsou sítě, servery nebo jiná infrastruktura, úložiště, aplikace a služby umožňující uchovávat údaje pro různé účely. Tento nástroj se vztahuje také na digitální tržiště, jež spotřebitelům a/nebo obchodníkům umožňují uzavírat transakce prostřednictvím on-line kupních smluv nebo smluv o poskytování služeb s obchodníky. Tyto transakce se uskutečňují buď na internetových stránkách on-line tržiště, nebo na internetových stránkách obchodníka, který používá výpočetní služby poskytované on-line tržištěm. Toto tržiště proto zpravidla má k dispozici elektronické důkazy, jež mohou být zapotřebí v průběhu trestního řízení.

Návrh se nevztahuje na služby, u nichž není uchovávání údajů vymezením prvkem. Ačkoli většina služeb zajišťovaných poskytovateli v současnosti zahrnuje určitý druh uchovávání údajů, zejména v případě, jsou-li poskytovány on-line na dálku, lze odlišit služby, u nichž není uchovávání údajů hlavní charakteristikou, a má tudíž pouze vedlejší povahu, včetně právních, architektonických, inženýrských a účetních služeb poskytovaných on-line na dálku.

Údaje, které mají k dispozici poskytovatelé služeb internetové infrastruktury, jako jsou registrátoři a registry názvů domén a poskytovatelé služeb ochrany soukromí a proxy služeb, nebo regionální internetové registry pro adresy internetového protokolu, mohou být pro trestní řízení důležité, neboť mohou poskytnout stopy umožňující identifikovat jednotlivce nebo subjekt, jenž se případně podílí na trestné činnosti.

Za účelem vymezení takovýchto poskytovatelů služeb spadajících do oblasti působnosti této směrnice by měl mezi poskytovatelem a Unií existovat dostatečný vztah. V tomto ohledu je třeba posoudit, zda poskytovatel služeb umožňuje, aby jeho služby využívaly právnické nebo fyzické osoby v Unii. Postačující podmínku pro uplatnění této směrnice by neměla představovat pouhá dostupnost služby (která může vyplývat rovněž z dostupnosti internetových stránek poskytovatele služeb nebo zprostředkovatele nebo e-mailové adresy či jiných kontaktních údajů). Měl by se proto vyžadovat silný vztah k Unii. Takovýto silný vztah bude jistě existovat v případě, má-li poskytovatel služeb v Unii provozovnu. Neexistuje-li v Unii provozovna, mělo by se kritérium týkající se silného vztahu posoudit na základě existence významného počtu uživatelů v jednom či více členských státech nebo zaměření činnosti na jeden či více členských států. Zaměření činnosti na jeden či více členských států lze určit na základě všech příslušných okolností, včetně faktorů, jako je používání jazyka či měny obvykle užívaných v daném členském státě nebo možnost objednat si zboží či služby. Zaměření činnosti na určitý členský stát lze odvodit rovněž z dostupnosti aplikace v

příslušném vnitrostátním obchodě s aplikacemi, z místní reklamy nebo reklamy v jazyce používaném v určitém členském státě, z využívání informací pocházejících od osob v členských státech v rámci činnosti nebo z řešení vztahů se zákazníky, jako je například poskytování zákaznických služeb v jazyce obvykle používaném v určitém členském státě. Silný vztah lze předpokládat rovněž v případě, zaměřuje-li poskytovatel služeb své činnosti na jeden či více členských států, jak je stanoveno v čl. 17 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Článek 3 Právní zástupce

V čl. 3 odst. 1 a 2 je stanovena povinnost týkající se jmenování právního zástupce v Unii, která má být uložena poskytovatelům služeb, kteří poskytují služby v Unii. Poskytovatelé služeb by měli mít v zásadě možnost zvolit si členský stát, v němž jmenují svého právního zástupce, a v souladu s čl. 1 odst. 2 nesmějí členské státy tuto svobodnou volbu omezit, například uložením povinnosti jmenovat právního zástupce na jejich území. Ustanovení čl. 3 odst. 1 až 3 však s ohledem na tuto svobodnou volbu poskytovatelů služeb obsahují určitá omezení, zejména to, že by právní zástupce měl být usazen v členském státě, v němž poskytovatel služeb poskytuje služby nebo je usazen. Toto omezení, jež vyžaduje existující vztah mezi poskytovatelem služeb a členským státem, v němž má být právní zástupce jmenován, omezuje možnost poskytovatelů služeb zvolit si členský stát na základě aspektů, jež by byly v rozporu s cíli této směrnice, jako je výše pokut. V čl. 3 odst. 1 až 3 je rovněž stanoveno, které členské státy odpovídají za uložení povinnosti poskytovatelům služeb.

Ustanovení čl. 3 odst. 1 se vztahuje na poskytovatele služeb usazené v Unii. Tito poskytovatelé služeb musí v Unii jmenovat nejméně jednoho právního zástupce, konkrétně v členském státě, ve kterém nabízejí služby nebo jsou usazeni. Za uložení této povinnosti odpovídají členské státy, v nichž jsou poskytovatelé služeb usazeni.

Ustanovení čl. 3 odst. 2 se vztahuje na poskytovatele služeb, které nejsou usazeni v Unii. V tomto případě by měli jmenovat právního zástupce v jednom z členských států, v nichž nabízejí své služby. Za uložení této povinnosti odpovídají členské státy, v nichž poskytovatelé služeb nabízejí služby.

Ustanovení čl. 3 odst. 3 se použije v obou případech, na něž se vztahují ustanovení čl. 3 odst. 1 a 2, a ukládá dodatečné požadavky za účelem řešení problému souvisejícího se vzájemným působením nástroje vnitřního trhu a nástrojů justiční spolupráce přijatých podle hlavy V Smlouvy. Právní zástupce jmenovaný v členském státě, který se příslušného nástroje justiční spolupráce neúčastní, by neplnil zcela svou úlohu, jelikož by mu nebylo možno zaslat příkaz na základě tohoto nástroje. Z tohoto důvodu ustanovení čl. 3 odst. 3 vyžaduje, aby poskytovatelé služeb nabízející služby v členských státech, které se těchto nástrojů účastní, jmenovali právního zástupce v jednom z těchto členských států. Poskytovatel služeb, který jmenuje právního zástupce v členském státě, jenž se účastní nástroje justiční spolupráce podle hlavy V, proto splní své povinnosti podle odstavce 1 nebo 2 v závislosti na daném případě i podle odstavce 3. Poskytovatel služeb, který jmenuje právního zástupce v členském státě, jenž se nástroje justiční spolupráce podle hlavy V neúčastní, by na druhou stranu splnil svou povinnost podle odstavce 1 nebo 2, aby však splnil i povinnost podle odstavce 3, bylo by nutné jmenovat dalšího právního zástupce v jednom z členských států, které se účastní nástroje justiční spolupráce podle hlavy V. Za uložení této povinnosti odpovídají členské státy, které se účastní příslušného nástroje a v nichž poskytovatel služeb nabízí služby.

Z důvodu „proměnlivé geometrie“, která existuje v oblasti trestního práva, kdy se Dánsko neúčastní přijímání právních předpisů podle hlavy V a Spojené království a Irsko mají právo rozhodnout se pro účast, se v současnosti ve vztazích mezi členskými státy používají při shromažďování důkazů v trestním řízení různé nástroje. K těmto nástrojům patří směrnice o

evropském vyšetřovacím příkazu a Úmluva o vzájemné právní pomoci z roku 2000. K tomuto mnohotvárnému právnímu režimu se připojí evropský předávací příkaz. Je pravděpodobné, že výsledná složitost povede k vyššímu riziku, že členské státy účastníci se nařízení o evropských předávacích příkazech mohou vyvinout nekoordinovaná vnitrostátní řešení, což by mělo za následek další roztříštěnost a právní nejistotu u všech dotčených zúčastněných stran. Z tohoto důvodu by se mělo od všech členských států vyžadovat, aby zajistily, že poskytovatelé služeb, kteří nejsou usazeni v Unii, nabízejí však v Unii služby, jmenují v Unii právního zástupce, který bude adresátem přímých žádostí v přeshraničních situacích a žádostí na základě justiční spolupráce mezi justičními orgány. Aby se předešlo riziku oslabení účinnosti právních nástrojů EU přijatých podle hlavy V kapitoly 4 Smlouvy o fungování EU k shromažďování důkazů v trestních věcech, jichž se účastní pouze některé členské státy, měl by být právní zástupce jmenován v jednom z členských států, které se těchto právních nástrojů účastní.

Poskytovatelé služeb by měli mít možnost jmenovat svým právním zástupcem jednu ze svých provozoven v Unii, včetně svého hlavního sídla nebo ústředí, s výhradou podmínek stanovených ve směrnici.

V čl. 3 odst. 6 je objasněno, že členské státy musí ve vnitrostátním právu zajistit, aby bylo možné jmenovaného právního zástupce pokládat za odpovědného za nedodržení souladu, aniž by byla dotčena odpovědnost samotného poskytovatele služeb. Poskytovatelé služeb by neměli mít možnost tvrdit, že nenesou odpovědnost například za nedodržení předpisů ze strany jejich právního zástupce. Nemohou se rovněž zprostit odpovědnosti kvůli chybějícímu či neúčinnému vnitřnímu postupu, jelikož odpovídají za zajištění potřebných zdrojů a pravomocí, aby bylo zaručeno dodržení příkazů a vnitrostátních rozhodnutí. Stejně tak by neměl mít právní zástupce možnost zprostit se odpovědnosti například tvrzením, že není zmocněn poskytnout údaje.

Článek 4 Oznámení a jazyky

Článek 4 ukládá členským státům povinnost zajistit, aby poskytovatelé služeb jmenovali jednoho či více právních zástupců a poskytli jejich kontaktní údaje.

Oznámení by mělo obsahovat rovněž informace o jazyku či jazycích, v nichž lze poskytovatele služeb kontaktovat. Jedním ze standardně používaných jazyků je úřední jazyk členského státu, v němž se právní zástupce nachází. Existuje-li několik úředních jazyků, může si poskytovatel služeb zvolit jeden či více těchto jazyků. Poskytovatelé služeb si budou mimoto moci zvolit další úřední jazyky Unie, v nichž je mohou kontaktovat příslušné orgány všech členských států. To poskytovatelům služeb umožní zvolit si například jazyk používaný v interní komunikaci s ústředím nebo jazyk, jenž se v současnosti v žádostech často používá, a zajistí to tudíž větší jednotnost a jistotu jak u příslušných orgánů, tak i poskytovatelů služeb.

Pokud poskytovatel služeb jmenuje několik právních zástupců, může oznámit rovněž aspekty pro určení právního zástupce, na nějž je třeba se obrátit. Tyto aspekty nejsou pro orgány členských států závazné, s výjimkou řádně odůvodněných případů by se však měly jimi řídit.

Poskytovatelé služeb odpovídají za zveřejnění těchto informací například na svých internetových stránkách a za zajištění aktuálnosti těchto informací. Členské státy by měly mimoto příslušné informace zveřejnit na zvláštních internetových stránkách, aby justičním orgánům pomohly určit správného adresáta.

Článek 5 Sankce

Pro případy, kdy poskytovatelé služeb, na něž se vztahuje tato směrnice, nedodrží vnitrostátní předpisy přijaté podle této směrnice, by členské státy měly ve svém vnitrostátním právu stanovit účinné, přiměřené a odrazující sankce, které lze poskytovatelům služeb uložit v

případě neurčení právního zástupce podle této směrnice a nezajištění potřebných pravomocí, zdrojů a podmínek, jako je infrastruktura pro právního zástupce za účelem obecného dodržování rozhodnutí vnitrostátních orgánů a poskytování požadovaných důkazů.

Stanovení penále nebo pokut za nedodržení určitého rozhodnutí, například příkazu v konkrétním řízení, ze strany právního zástupce je na druhou stranu záležitostí jiných zvláštních nástrojů, jako je nařízení o evropských předávacích a uchovávacích příkazech pro elektronické důkazy v trestních věcech, nebo vnitrostátních právních předpisů.

Článek 6 Koordinační mechanismus

Aby byl zajištěn soudržný přístup, stanoví směrnice koordinační mechanismus, a to na základě ústředních orgánů určených členskými státy. Tento koordinační mechanismus umožní členským státům vyměňovat si informace, poskytovat pomoc a spolupracovat při prosazování práva, například určením nejvhodnějšího členského státu, který by v daném případě nedodržení souladu měl přijmout opatření.

Články 7, 8, 9 a 10

Tyto články obsahují další ustanovení o provedení členskými státy, přezkumu ze strany Komise, vstupu směrnice v platnost a určení směrnice. Navrhovaná směrnice vstoupí v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku. Členské státy budou mít na provedení ustanovení navrhované směrnice ve vnitrostátním právu šest měsíců. Komise vyhodnotí tuto směrnici v souladu s pokyny Komise ke zlepšování právní úpravy a podle bodu 22 interinstitucionální dohody ze dne 13. dubna 2016¹⁵.

¹⁵ Interinstitucionální dohoda Evropského parlamentu, Rady Evropské unie a Evropské komise o zdokonalení tvorby právních předpisů ze dne 13. dubna 2016; Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1–14.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kteřou se stanoví harmonizovaná pravidla pro jmenování právních zástupců za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na články 53 a 62 této smlouvy, s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹⁶,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Síťové služby mohou být v zásadě poskytovány odkudkoli a nevyžadují fyzickou infrastrukturu, přítomnost společnosti nebo zaměstnance v zemi, ve které jsou tyto služby nabízeny, nebo na celém vnitřním trhu. Uplatňování a vymáhání povinností stanovených ve vnitrostátních a unijních právních předpisech, které se vztahují na dotčené poskytovatele služeb, může být proto obtížné, zejména povinnosti dodržet příkaz nebo rozhodnutí justičního orgánu. Tak je tomu především v oblasti trestního práva, kde se orgány členských států potýkají s potížemi při doručování, zajištění dodržování a vymáhání svých rozhodnutí, zejména v případě, jsou-li příslušné služby poskytovány z místa mimo jejich území.
- (2) V tomto kontextu přijaly členské státy k účinnějšímu uplatňování a vymáhání svých právních předpisů řadu rozdílných opatření. K tomu patří opatření ke kontaktování poskytovatelů služeb kvůli získání elektronických důkazů, které jsou důležité pro trestní řízení.
- (3) Za tímto účelem některé členské státy přijaly nebo zvažují přijetí právních předpisů, jež řadě poskytovatelů služeb nabízejících služby na jejich území ukládají povinné právní zastoupení na daném území. Tyto požadavky vytvářejí překážky volného pohybu služeb na vnitřním trhu.
- (4) V případě neexistujícího přístupu uplatňovaného v celé Unii hrozí značné riziko, že se ostatní členské státy pokusí existující nedostatky spojené se shromažďováním důkazů v trestním řízení odstranit uložením rozdílných vnitrostátních povinností. To nutně vytváří další překážky pro volný pohyb služeb na vnitřním trhu.
- (5) Za současné situace má výsledná právní nejistota nepříznivý dopad na poskytovatele služeb i na vnitrostátní orgány. Poskytovatelům služeb, kteří jsou usazeni nebo nabízejí služby v různých členských státech, jsou uloženy rozdílné a případně protichůdné povinnosti a v případě porušení uplatňují jednotlivé členské státy také

¹⁶

Úř. věst C , , s. .

různé sankční režimy. Tato rozdílnost v rámci trestního řízení se pravděpodobně dále rozšíří kvůli rostoucímu významu komunikačních služeb a služeb informační společnosti v našem každodenním životě a ve společnostech. Výše uvedené skutečnosti nejenže představují překážku řádného fungování vnitřního trhu, nýbrž způsobují také problémy při vytváření a řádném fungování prostoru svobody, bezpečnosti a práva v Unii.

- (6) Aby se zamezilo této rozdílnosti a aby bylo zajištěno, že podniky působící na vnitřním trhu podléhají stejným či podobným povinnostem, přijala Unie řadu právních aktů v souvisejících oblastech, jako je ochrana osobních údajů¹⁷. K zvýšení úrovně ochrany u subjektů údajů ukládají pravidla obsažená v obecném nařízení o ochraně osobních údajů¹⁸ povinnost správců nebo zpracovatelů, kteří nejsou usazeni v Unii, nabízejí však osobám nacházejícím se v Unii zboží nebo služby nebo monitorují jejich chování v rozsahu, v němž k tomuto chování dochází v Unii, jmenovat právního zástupce v Unii, ledaže je dotčené zpracování příležitostné, nezahrnuje rozsáhlé zpracování zvláštních kategorií osobních údajů nebo osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů a je nepravděpodobné, že by s ohledem na svou povahu, souvislosti, rozsah a účely mohlo toto zpracování představovat riziko pro práva a svobody fyzických osob, nebo ledaže je správce orgánem veřejné moci nebo veřejným subjektem.
- (7) Stanovením harmonizovaných pravidel týkajících se právního zastoupení určitých poskytovatelů služeb v Unii k přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí vydaných příslušnými orgány v členských státech za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení by měly být odstraněny stávající překážky volného pohybu služeb a rovněž by mělo být zabráněno uložení rozdílných vnitrostátních přístupů v tomto ohledu v budoucnu. Pro poskytovatele služeb je třeba zajistit rovné podmínky. Mimoto je nutné usnadnit účinnější vymáhání trestního práva ve společném prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- (8) Dotyčný právní zástupce by měl vystupovat jako adresát vnitrostátních příkazů a rozhodnutí a příkazů a rozhodnutí podle právních nástrojů Unie přijatých v oblasti působnosti hlavy V kapitoly 4 Smlouvy o fungování Evropské unie za účelem shromažďování důkazů v trestních věcech. To zahrnuje nástroje, které umožňují přímé doručování příkazů poskytovateli služeb v přeshraničních situacích, i nástroje založené na justiční spolupráci mezi justičními orgány podle hlavy V kapitoly 4.
- (9) Členské státy zajistí, aby povinnost jmenovat právního zástupce platila bezodkladně, tj. ode dne provedení stanoveného v článku 7, v případě poskytovatelů služeb, kteří nabízejí služby v Unii k tomuto dni, nebo od okamžiku, kdy poskytovatelé služeb začnou nabízet své služby v Unii, v případě poskytovatelů služeb, kteří začnou nabízet služby po dni provedení.

¹⁷ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES](#) ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31); [nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2016/679](#) ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1); [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES](#) ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37).

¹⁸ [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2016/679](#) ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

- (10) Povinnost jmenovat právního zástupce by se měla vztahovat na poskytovatele služeb, kteří nabízejí služby v Unii, tj. v jednom či více členských státech. Do oblasti působnosti směrnice by neměly spadat případy, kdy je poskytovatel služeb usazen na území určitého členského státu a nabízí služby výhradně na jeho území.
- (11) Bez ohledu na jmenování právního zástupce by členské státy měly mít možnost i nadále kontaktovat poskytovatele služeb usazené na jejich území, a to v čistě vnitrostátních situacích, po obdržení žádosti o pomoc podle právních nástrojů týkajících se vzájemné právní pomoci a vzájemného uznávání v trestních věcech.
- (12) Určení, zda poskytovatel služeb nabízí služby v Unii, vyžaduje posouzení toho, zda poskytovatel služeb umožňuje, aby jeho služby využívaly právnické nebo fyzické osoby v Unii. Pouhá dostupnost on-line rozhraní (například dostupnost internetových stránek poskytovatele služeb nebo zprostředkovatele nebo e-mailové adresy či jiných kontaktních údajů) by sama o sobě neměla představovat postačující podmínku pro uplatnění této směrnice.
- (13) Při určování oblasti působnosti této směrnice by měl být důležitý i silný vztah k Unii. Mělo by se mít za to, že takovýto silný vztah k Unii existuje v případě, má-li poskytovatel služeb v Unii provozovnu. Neexistuje-li taková provozovna, mělo by se kritérium týkající se silného vztahu posoudit na základě existence významného počtu uživatelů v jednom či více členských státech nebo zaměření činnosti na jeden či více členských států. Zaměření činnosti na jeden či více členských států lze určit na základě všech příslušných okolností, včetně faktorů, jako je používání jazyka či měny obvykle užívaných v daném členském státě nebo možnost objednat si zboží či služby. Zaměření činnosti na určitý členský stát lze odvodit rovněž z dostupnosti aplikace v příslušném vnitrostátním obchodě s aplikacemi, z místní reklamy nebo reklamy v jazyce používaném v daném členském státě nebo z řešení vztahů se zákazníky, jako je například poskytování zákaznických služeb v jazyce obvykle používaném v daném členském státě. Silný vztah lze předpokládat rovněž v případě, zaměřuje-li poskytovatel služeb své činnosti na jeden či více členských států, jak je stanoveno v čl. 17 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Poskytování služby za účelem pouhého dodržení zákazu diskriminace stanoveného v nařízení (EU) 2018/302¹⁹ nelze na druhou stranu pokládat pouze z tohoto důvodu za zaměření či zacílení činnosti na dané území v Unii. Tytéž úvahy by se měly použít při určování, zda poskytovatel služeb nabízí služby v určitém členském státě.
- (14) Poskytovatelé služeb, kteří jsou povinni jmenovat právního zástupce, by měli mít možnost zvolit za tímto účelem existující provozovnu v určitém členském státě, ať už se jedná o společnost nebo pobočku, zastoupení, kancelář nebo hlavní sídlo či ústředí, a rovněž více než jednoho právního zástupce. Skupina společností by však neměla být nucena jmenovat více zástupců, jednoho pro každý podnik, který je součástí této skupiny. Ve vztazích mezi členskými státy se při shromažďování důkazů v trestním řízení používají rozdílné nástroje přijaté v oblasti působnosti hlavy V kapitoly 4 Smlouvy o fungování Evropské unie. V důsledku této „proměnlivé geometrie“, která existuje ve společné oblasti trestního práva, je třeba zajistit, aby směrnice

¹⁹ [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2018/302](#) ze dne 28. února 2018 o řešení neoprávněného zeměpisného blokování a dalších forem diskriminace založených na státní příslušnosti, místě bydliště či místě usazení zákazníků v rámci vnitřního trhu a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES (Úř. věst. L 601, 2.3.2018, s. 1).

neusnadňovala vytváření dalších rozdílů či překážek při poskytování služeb na vnitřním trhu tím, že poskytovatelům služeb nabízejícím služby na jejich území umožňuje jmenovat právní zástupce v členských státech, které se příslušných právních nástrojů neúčastní, což by neumožnilo daný problém odstranit. Proto by měl být jmenován nejméně jeden zástupce v členském státě, který se účastní příslušných právních nástrojů Unie, aby se zamezilo riziku oslabení účinnosti jmenování podle této směrnice a aby se využily synergie plynoucí z existence právního zástupce pro přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí a příkazů vydaných v rámci shromažďování důkazů v trestním řízení, včetně podle [nařízení] nebo Úmluvy o vzájemné právní pomoci z roku 2000. Jmenování právního zástupce, jež lze využít rovněž k zajištění splnění vnitrostátních právních povinností, mimoto využívá synergie plynoucí z jednoznačného přístupového bodu při kontaktování poskytovatelů služeb za účelem shromažďování důkazů v trestních věcech.

- (15) Poskytovatelé služeb by měli mít možnost zvolit si členský stát, v němž jmenují svého právního zástupce, a členské státy nesmějí tuto svobodnou volbu omezit, například uložením povinnosti jmenovat právního zástupce na jejich území. Směrnice však obsahuje s ohledem na tuto svobodnou volbu poskytovatelů služeb rovněž určitá omezení, zejména to, že by právní zástupce měl být usazen v členském státě, ve kterém poskytovatel služeb poskytuje služby nebo je usazen, jakož i povinnost jmenovat právního zástupce v jednom z členských států, které se účastní nástrojů justiční spolupráce, jež byly přijaty podle hlavy V Smlouvy.
- (16) Poskytovateli služeb, kteří jsou při shromažďování důkazů v trestním řízení nejdůležitější, jsou poskytovatelé služeb elektronických komunikací a určití poskytovatelé služeb informační společnosti, jež usnadňují interakci mezi uživateli. Tato směrnice by se měla vztahovat na obě skupiny. Poskytovatelé služeb elektronických komunikací jsou definováni v návrhu směrnice, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace. Tyto služby zahrnují interpersonální komunikaci, jako například VoIP, výměnu rychlých zpráv (instant messaging) a e-mailové služby. K zahrnutým kategoriím služeb informační společnosti patří služby, u nichž je uchovávání údajů vymezením prvkem služby poskytované uživateli, a jedná se zejména o sociální sítě v rozsahu, v jakém se nepokládají za služby elektronických komunikací, on-line tržiště usnadňující transakce mezi uživateli (např. spotřebiteli nebo podniky) a jiné hostingové služby, včetně případů, kdy je služba poskytována prostřednictvím cloud computingu. Služby informační společnosti, u nichž není uchovávání údajů vymezením prvkem a má pouze vedlejší povahu, jako jsou právní, architektonické, inženýrské a účetní služby poskytované on-line na dálku, by měly být z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny, a to i v případě, že mohou spadat do definice služeb informační společnosti podle směrnice (EU) 2015/1535.
- (17) Pokud jde o identifikaci subjektů stojících za škodlivými nebo napadenými internetovými stránkami, obzvláštní význam mají poskytovatelé služeb internetové infrastruktury souvisejících s přidělováním názvů a čísel jako registrátoři a registry názvů domén a poskytovatelé služeb ochrany soukromí a proxy služeb nebo regionální internetové registry pro adresy internetového protokolu. Tito poskytovatelé služeb mají k dispozici údaje, které jsou pro trestní vyšetřování obzvláště důležité, jelikož umožňují identifikovat jednotlivce nebo subjekt stojící za internetovými stránkami využívanými k trestné činnosti nebo obětí trestné činnosti v případě napadených internetových stránek, které jsou neoprávněně používány zločinci.
- (18) Právní zástupce by měl být schopen dodržet rozhodnutí a příkazy, které mu zašlou orgány členských států, jménem poskytovatele služeb, jenž by měl přijmout vhodná

opatření k zajištění tohoto výsledku, včetně dostatečných zdrojů a pravomocí. Neexistence těchto opatření či jejich nedostatky by poskytovateli služeb ani jeho právnímu zástupci neměly sloužit jako důvody zdůvodňující nedodržení rozhodnutí nebo příkazů spadajících do oblasti působnosti této směrnice.

- (19) Poskytovatelé služeb by měli členskému státu, v němž má právní zástupce bydliště nebo je usazen, sdělit totožnost a kontaktní údaje svého právního zástupce a rovněž související změny a aktualizace údajů. V oznámení by měly být uvedeny také údaje o jazycích, ve kterých lze právního zástupce kontaktovat a k nimž by měl patřit nejméně jeden z úředních jazyků členského státu, v němž má právní zástupce bydliště nebo je usazen, může se však jednat i o jiné úřední jazyky Unie, například jazyk jeho ústředí. Pokud poskytovatel služeb jmenuje více než jednoho právního zástupce, může oznámit rovněž aspekty pro určení právního zástupce, na nějž je třeba se obrátit. Tyto aspekty nejsou pro orgány členských států závazné, s výjimkou řádně odůvodněných případů by se však měly jimi řídit. Veškeré tyto informace, jež mají pro orgány členských států obzvláštní význam, by měl poskytovatel služeb zveřejnit například na svých internetových stránkách, a to způsobem, který je srovnatelný s požadavky na poskytování obecných informací podle článku 5 směrnice 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu²⁰ („směrnice o elektronickém obchodu“). V případě poskytovatelů služeb, na něž se vztahuje směrnice o elektronickém obchodu, ustanovení čl. 3 odst. 3 tyto požadavky doplňuje, nenahrazuje je však. Členské státy by měly příslušné informace pro svou zemi zveřejnit rovněž na zvláštní stránce portálu evropské e-justice, aby se usnadnila koordinace mezi členskými státy a využívání služeb právního zástupce orgány z jiného členského státu.
- (20) Porušení povinností týkajících se jmenování právního zástupce a oznámení a zveřejnění souvisejících informací by mělo podléhat účinným, přiměřeným a odrazujícím sankcím. Sankce by za žádných okolností neměly stanovit trvalý či dočasný zákaz poskytování služeb. Pokud poskytovatel služeb nabízí služby v několika členských státech, měly by členské státy svá donucovací opatření koordinovat. Aby byl zajištěn soudržný a přiměřený přístup, je stanoven koordinační mechanismus. Komise může tuto koordinaci v případě potřeby usnadnit, musí však být informována o případech porušení. Tato směrnice neupravuje smluvní ujednání o převodu nebo přesunu finančních důsledků uložených sankcí mezi poskytovateli služeb a právními zástupci.
- (21) Touto směrnicí nejsou dotčeny vyšetřovací pravomoci orgánů v občanském nebo správním řízení, včetně případů, kdy toto řízení může vést k uložení sankcí.
- (22) Aby bylo zajištěno jednotné uplatňování směrnice, měly by být mezi členskými státy zavedeny další mechanismy pro koordinaci. Za tímto účelem by měly členské státy určit ústřední orgán, který může ústředním orgánům v ostatních členských státech poskytovat informace a pomoc při uplatňování směrnice, zejména v případě, zvažují-li se donucovací opatření podle směrnice. Tento koordinační mechanismus by měl zajistit, aby byly příslušné členské státy informovány o záměru určitého členského státu přijmout donucovací opatření. Členské státy by měly mimoto zajistit, aby si ústřední orgány mohly v těchto případech poskytovat vzájemnou pomoc a případně

²⁰

[Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES](#) ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1).

vzájemně spolupracovat. Spolupráce ústředních orgánů v případě donucovacího opatření může znamenat koordinaci donucovacích opatření mezi příslušnými orgány v jednotlivých členských státech. Za účelem koordinace donucovacích opatření zapojí ústřední orgány případně také Komisi. Existencí koordinačního mechanismu není dotčeno právo jednotlivého členského státu uložit sankce poskytovatelům služeb, kteří neplní své povinnosti podle směrnice. Určení ústředních orgánů a zveřejnění informací o těchto orgánech usnadní poskytovatelům služeb oznamování jmenování a kontaktních údajů právního zástupce členskému státu, v němž má právní zástupce bydliště nebo je usazen.

- (23) Jelikož cíle této směrnice, totiž odstranění překážek volného pohybu služeb v rámci shromažďování důkazů v trestním řízení, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, ale spíše jej může být z důvodu hranicemi neomezené povahy těchto služeb lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.
- (24) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001²¹ a vydal stanovisko dne (...) ²².
- (25) Komise by měla provést vyhodnocení této směrnice, jež by mělo být založeno na pěti kritériích účinnosti, účelnosti, relevance, soudržnosti a přidané hodnoty EU a mělo by poskytnout základ pro posouzení dopadů případných dalších opatření. Hodnocení by mělo být provedeno pět let ode dne použitelnosti, aby bylo možno shromáždit dostatečné údaje o jejím uplatňování v praxi. Údaje by měly být shromažďovány pravidelně a za účelem poskytnutí informací pro hodnocení této směrnice,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

- 1. Tato směrnice stanoví pravidla týkající se právního zastoupení určitých poskytovatelů služeb v Unii k přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí a příkazů vydaných příslušnými orgány členských států za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení.
- 2. Členské státy nemohou poskytovatelům služeb, na něž se tato směrnice vztahuje pro účely stanovené v odstavci 1, ukládat další povinnosti navíc k povinnostem vyplývajícím z této směrnice.
- 3. Touto směrnicí nejsou dotčeny pravomoci vnitrostátních orgánů v souladu s právními předpisy Unie a vnitrostátními právními předpisy, pokud jde o kontaktování poskytovatelů služeb usazených na jejich území pro účely uvedené v odstavci 1.
- 4. Tato směrnice se vztahuje na poskytovatele služeb vymezené v čl. 2 bodu 2, kteří nabízejí své služby v Unii. Směrnice se nepoužije v případě, kdy jsou poskytovatelé

²¹ [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(ES\) č. 45/2001](#) ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

²² Úř. věst C , , s. .

služeb usazení na území jednoho členského státu a nabízejí služby výhradně na území tohoto členského státu.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „právním zástupcem“ právnická nebo fyzická osoba jmenovaná poskytovatelem služeb písemně za účelem čl. 1 odst. 1 a čl. 3 odst. 1, 2 a 3;
- 2) „poskytovatelem služeb“ fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje jednu či více těchto kategorií služeb:
 - a) služby elektronických komunikací definované v čl. 2 bodu 4 [směrnice, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace];
 - b) služby informační společnosti definované v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535²³, u nichž je uchovávání údajů vymezujícím prvkem služby poskytované uživateli, včetně sociálních sítí, on-line tržišť usnadňujících transakce mezi uživateli a poskytovateli jiných hostingových služeb;
 - c) služby názvů internetových domén a číslování adres internetového protokolu, jako jsou poskytovatelé adres internetového protokolu, registry názvů domén, registrátoři názvů domén a související služby ochrany soukromí a proxy služby;
- 3) „nabízením služeb v členském státě“:
 - a) umožnění fyzickým nebo právnickým osobám využívat služby uvedené v bodě 2 a
 - b) existence silného vztahu k členskému státu podle písmena a);
- 4) „usazením“ skutečný výkon hospodářské činnosti po neurčitou dobu prostřednictvím stálé infrastruktury, z níž je činnost poskytování služby vykonávána, nebo stálá infrastruktura, z níž je činnost řízena;
- 5) „skupinou“ skupina vymezená v čl. 3 bodu 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849²⁴.

Článek 3

Právní zástupce

1. Členské státy, v nichž je poskytovatel služeb nabízející služby v Unii usazen, zajistí, aby tento jmenoval v Unii nejméně jednoho právního zástupce pro přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí a příkazů vydaných příslušnými orgány

²³ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2015/1535](#) ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 241, 17.9.2015, s. 1).

²⁴ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2015/849](#) ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73).

členských států za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení. Právní zástupce má bydliště nebo je usazen v jednom z členských států, v nichž je usazen nebo nabízí služby poskytovatel služeb.

2. Není-li poskytovatel služeb usazen v Unii, členské státy zajistí, aby tento poskytovatel služeb nabízející služby na jejich území jmenoval v Unii nejméně jednoho právního zástupce pro přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí a příkazů vydaných příslušnými orgány členských států za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení. Právní zástupce má bydliště nebo je usazen v jednom z členských států, v nichž poskytovatel služeb nabízí služby.
3. Co se týká přijímání, dodržování a vymáhání rozhodnutí a příkazů vydaných příslušnými orgány členských států podle právních nástrojů Unie přijatých v oblasti působnosti hlavy V kapitoly 4 Smlouvy o fungování Evropské unie za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení, členské státy účastníci se těchto právních nástrojů zajistí, aby poskytovatelé služeb, kteří nabízejí služby na jejich území, jmenovali nejméně jednoho zástupce v jednom z těchto členských států. Právní zástupce má bydliště nebo je usazen v jednom z členských států, v nichž poskytovatel služeb nabízí služby.
4. Poskytovatelé služeb mohou jmenovat další právní zástupce, kteří mají bydliště nebo jsou usazení v jiných členských státech, včetně členských států, v nichž poskytovatelé služeb nabízejí své služby. Poskytovatelé služeb, kteří jsou součástí skupiny, mohou jmenovat společně jednoho právního zástupce.
5. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí a příkazy jejich příslušných orgánů za účelem shromažďování důkazů v trestním řízení byly zaslány právnímu zástupci, kterého poskytovatel služeb jmenoval za tímto účelem. Tento zástupce je pověřen přijímáním, dodržováním a vymáháním zmíněných rozhodnutí a příkazů jménem dotčeného poskytovatele služeb.
6. Členské státy za tímto účelem zajistí, aby právní zástupce, který má bydliště nebo je usazen na jejich území, spolupracoval s příslušnými orgány při přijímání těchto rozhodnutí a příkazů v souladu s platným právním rámcem.
7. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé služeb, kteří jsou usazení nebo nabízejí služby na jejich území, poskytli svému právnímu zástupci pravomoci a zdroje potřebné k dodržení těchto rozhodnutí a příkazů.
8. Členské státy zajistí, aby mohl jmenovaný právní zástupce nést odpovědnost za nesplnění povinností vyplývajících z platného právního rámce při přijímání rozhodnutí a příkazů, aniž by byla dotčena odpovědnost poskytovatele služeb a právní kroky, jež vůči němu mohou být zahájeny. Jako důvod nesplnění těchto povinností nemůže zejména sloužit neexistence vhodných vnitřních postupů mezi poskytovatelem služeb a právními zástupci.
9. Členské státy zajistí, aby povinnost jmenovat právního zástupce platila ode dne provedení stanoveného v článku 7 v případě poskytovatelů služeb, kteří nabízejí služby v Unii k tomuto dni, nebo od okamžiku, kdy poskytovatelé služeb začnou nabízet své služby v Unii, v případě poskytovatelů služeb, kteří začnou nabízet služby po dni provedení směrnice.

Článek 4

Oznámení a jazyky

1. Členské státy zajistí, aby po jmenování právního zástupce v souladu s čl. 3 odst. 1, 2 a 3 oznámil každý poskytovatel služeb, který je usazen nebo nabízí služby na jejich území, písemně ústřednímu orgánu členského státu, ve kterém má jeho právní zástupce bydliště nebo je usazen, jmenování a kontaktní údaje právního zástupce, jakož i veškeré změny.
2. V oznámení je upřesněn úřední jazyk nebo jazyky Unie uvedené v nařízení č. 1/58, v nichž lze právního zástupce kontaktovat. To zahrnuje přinejmenším jeden z úředních jazyků členského státu, v němž má právní zástupce bydliště nebo je usazen.
3. Pokud poskytovatel služeb jmenuje několik zástupců, je v oznámení uveden úřední jazyk nebo jazyky Unie nebo členských států, které každý z nich pokrývá, či jakékoli jiné aspekty pro určení vhodného právního zástupce, na něž je třeba se obrátit. V řádně odůvodněných případech se mohou orgány členských států od těchto aspektů odchýlit.
4. Členské státy zajistí, aby poskytovatel služeb zveřejnil informace, které jim byly sděleny podle tohoto článku. Členské státy tyto informace zveřejní na zvláštní stránce portálu evropské e-justice.

Článek 5

Sankce

1. Členské státy stanoví pravidla týkající se sankcí, jež jsou použitelné v případě porušení vnitrostátních předpisů přijatých podle této směrnice, a přijmou veškerá opatření, která jsou nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce jsou účinné, přiměřené a odrazující.
2. Členské státy oznámí tato pravidla a opatření Komisi do dne stanoveného v článku 7 a neprodleně jí oznámí všechny jejich následné změny. Členské státy rovněž každoročně informují Komisi o poskytovatelích služeb neplnících povinnosti a o příslušných donucovacích opatřeních, která byla vůči nim přijata.

Článek 6

Koordinační mechanismus

1. Členské státy určí ústřední orgán nebo v případě, umožňuje-li to jejich právní řád, více než jeden ústřední orgán za účelem zajištění jednotného a přiměřeného uplatňování této směrnice.
2. Členské státy informují Komisi o určeném ústředním orgánu či ústředních orgánech uvedených v odstavci 1. Komise předá seznam určených ústředních orgánů členským státům. Komise seznam určených ústředních orgánů také zveřejní, aby poskytovateli služeb usnadnila oznamování členským státům, v nichž má jejich právní zástupce bydliště nebo je usazen.
3. Členské státy zajistí, aby si ústřední orgány poskytovaly příslušné informace a vzájemnou pomoc, jež jsou důležité pro jednotné a přiměřené uplatňování této směrnice. Poskytování informací a vzájemné pomoci se týká zejména donucovacích opatření.

4. Členské státy zajistí, aby ústřední orgány spolupracovaly mezi sebou navzájem a případně s Komisí za účelem zajištění jednotného a přiměřeného uplatňování této směrnice. Spolupráce se týká zejména donucovacích opatření.

Článek 7 Provedení

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do šesti měsíců od jejího vstupu v platnost. Jejich znění sdělí neprodleně Komisi.
2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 8 Hodnocení

Nejpozději do [pěti let ode dne použitelnosti této směrnice] provede Komise vyhodnocení směrnice a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o jejím uplatňování, v níž je posouzena potřeba rozšíření oblasti působnosti směrnice. Ke zprávě je případně připojen návrh na změnu této směrnice. Hodnocení se provede podle pokynů Komise ke zlepšování právní úpravy. Členské státy poskytnou Komisi informace potřebné pro vypracování zmíněné zprávy.

Článek 9 Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 10 Určení

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*